

esseret i at opretholde redskaber til bekæmpelse af lønglidningen i den offentlige sektor.

I oktober måned 1980 udtalte økonomiminister Ivar Nørgaard sig særdeles håndfast om regeringens lønpolitik i forbindelse med overenskomstafslutningen. Det fremgik klart, at der ikke ville blive givet nogen kompensation for faldet i reallønnen. Tværtimod. Hvis det samlede resultat overskrider en nulløsning, bliver der lovet nye skatte- og afgiftsstigninger. Hvis nogle skal have forøget deres realløn, må det nødvendigvis betyde at andre får formindsket deres, sagde ministeren. Disse udtalelser er blevet gentaget adskillige gange.

De offentligt ansatte må selv skabe lønglidningen

Regeringens ovenfor omtalte planer taler deres eget tydelige sprog om, at de offentligt ansatte ikke skal forvente at få noget forærende, hverken på

lønnen eller i personalenormeringerne. Det løneterslæb, som er udviklet, er på ingen måde en tilfældighed. Det er en bevidst politik fra de offentlige arbejdsgiveres side. En politik, de agter at fortsætte, og det er klart, at kommunernes lønningsnævn vil blive brugt som et redskab til gennemførelsen af den.

De offentligt ansatte er ikke tjent med at have de stive lønsystemer, der lægger hindringer for lønglidning i overenskomstperioden og for opretning af løneterslæb. De offentligt ansatte er heller ikke tjent med at være afhængige af andres kamp for lønforbedringer gennem taktreguleringen. Bedre er det selv at kunne slås for forbedringerne. Dertil kommer, at det giver bedre muligheder for at udvikle en solidarisk lønkamp båret af de faglige organisationers egne aktiviteter.

For at give plads til dette må kommunernes lønningsnævn ophæves!